

TRAPSAVEC

2026

Lukostřelci

Hood, obdivovatel dlouhých anglických luků a tradiční lukostřelby vůbec, měl starosti. Docela velké starosti, jejichž příčina pramenila z toho, že už dlouhá léta byl hlavním organizátorem trampských lukostřeleckých závodů.

Ne, že by ho pořadatelství tak obtěžovalo, to by s tím sekl už před léty, ale zrovna tenhle rok měl na čele ze své role opravdu hodně vrásek.

Vlastně už bylo po závodech, zbývalo vyhodnotit výsledky, přepočítat díry v terčích, dohodnout se o sporných zásadách, vyhlásit výsledky soutěže a předat ceny. Vše by se mohlo zdát jednoduché a jednoznačné, nebýt ovšem protestů, přicházejících ze strany startovního pole střelců. Stížnosti poukazovaly na to, že vítěz soutěže nepoužil ani tradiční luk, ani luk moderní se zaměřovačem nebo kladkami či stabilizátorem, dokonce ani kuši, kterou Hood povolil už vloni, pod nátlakem rozhodčích. Nutno říct, že se skřípěním zubů.

Vítěz použil kulovnici s puškohledem a s přehledem vyhrál. Hood se o jeho startu dozvěděl až s prvním výstřelem. K jeho překvapení rozhodčí nezasáhli a nechali ho takto odstřílet všechny předepsané položky.

Teď seděli rozhodčí stranou bzučícího davu střelců, aby společně s Hoodem vynesli verdikt o podobě konečného a tím už i neměnného pořadí.

„Vy vážně chcete udělit první místo v trampských lukostřeleckých závodech tomu maníkovi, co střílel puškou?“ zhrozil se Hood, když mu dali výsledkovou listinu.

„Samozřejmě, má největší počet nastřílených bodů, je tedy vítěz.“

„Střílel ale kulovnicí, ne lukem!“

„To jako, že bychom měli udělit hlavní cenu někomu, kdo nastřílel výrazně méně, jenom proto že použil luk? Nejsi nějak ortodoxní?“ obořil se na Hooda hlavní rozhodčí, přezdívaný pro svou přísnost Kolína.

„Když jsou to lukostřelecké závody, tak mi to připadá logický,“ nesměle se hájil pořadatel.

„Tak ukaž v pravidlech soutěže, kde je napsáno, že se nesmí použít puška,“ bojovně si založila ruce v bok rozhodčí Xantipa a hleděla na Hooda přísným zrakem.

„Píše se tu, že jsou připuštěny luky klasický, kladkový, luky se zaměřovačem i kuše,“ přečetl Hood.

„Tak vidíš!“ zajásala Xantipa. „O zákazu pušek ani slovo.“

„To je snad samozřejmý,“ nestačil se divit, „soutěž je o tom, jak střelec zvládne určenou zbraň, ne o tom, že si ji může vybrat úplně bez omezení!“

„Střelba je střelba, přece bys nechtěl střelce bez luků diskriminovat jenom proto, že nelpí na tradicích?“ přisadil si Kolína.

Hooda se zmocňovala beznaděj. Vyčítal si už to, že vloni kývnul na moderní luky a kuše. Bylo to jako z pohádky O Smolíčkovi, rozhodčí chtěli víc a víc, a on nevěděl, jak z toho ven.

„Tak aspoň mohl střílet na větší vzdálenost a na menší terč, aby se to nějak kompenzovalo,“ nabídnul kompromis zkroušený pořadatel.

„Tohle jsi chtěl už vloni pro střelce z kuší a z luků se zaměřovačem, ale tehdy jsme ti jasně vysvětlili, že trváme na rovných podmínkách pro všechny střelce a nepřipustíme, abys někoho handicapoval.“

„Jenže, takhle jsou právě handicapovaní ti poctiví, co v duchu pravidel soutěže používají tradiční luk,“ namítnul Hood.

„S duchama to na nás nezkoušej. Je to jejich volba!“ odseknul Kolína.

„Navíc si uvědom, jaká omezení by to znamenalo pro starší kamarády, který už luk ani nenatáhnou, nemyslíš, že i oni mají právo se zúčastnit trampských lukostřeleckých závodů?“ mateřsky mu domlouvala Xantipa. „Takhle jenom zamíříš, a bum, jednoduché!“

Imaginární puškou v rukách Hooda odstřelila a on si nedělal iluze, že kdyby měla pušku opravdovou, neváhala by ji na něho použít.

„Já sice mezi vás nepatřím a z luku nestřílím, dokonce ani z pušky ne, ale byla jsem vychovávána ve smíšené pytlácko-myslivecké rodině. My nikdy nerozlišovali, jestli někdo střílí flintou s upilovanou hlavní nebo loveckou puškou, co fasovali hajní,“ vmísila se do hovoru paní Kudláčková z nedaleké vesnice.

Nepatřila sice mezi rozhodčí ani mezi trampy, ale šla kolem, slyšela debatu, a tak se zapojila. Hood nepochopil, co tím vlastně chtěla říct, a už se ji chystal upozornit, že na zasedání rozhodčích nemá co dělat. Celý rozhodcovský sbor ale horlivě přikyvoval, takže to raději spolkl. Začal to vzdávat.

„Dobře, dejme tomu, že to tak necháme a první místo udělíme soutěžícímu s kulovnicí. Ale co s místem druhým? To mi připadá ještě víc rozporuplný.“

„Proč?“

Protože se vůbec na soutěž neráčil dostavit. Poslal jenom terče s nástřelem, podepsaný svědkama.“

„Takže v pořádku, ne?“ nechápal pořadatelovy výhrady Kolína.

„Nepřipadá mi to v pořádku.“

„Mně to ale správný připadá. Tedy, pokud nemáš pochybnosti o důvěryhodnosti těch svědků. Znáš je?“

„Neznám.“

„Tak proč jim nevěříš?“

„Já jim klidně věřit budu, ale stejně bych to neuznal. Soutěž se přece musí střílet na místě, při závodech, lidi se musejí vidět, setkat, změřit síly. Kam to povede, když sem přestanou jezdit? Dělám to přece pro ně!“

„Další omezení? Handicap? Proč?“ otázala se sugestivně Xantipa.

„Přece nemůžeš nutit někoho, kdo sem nemůže přijet, nebo se mu nechce, aby dorazil!“

„Protože každá tolerance, každý ústupek musí mít své meze!“ skoro už křičel Hood a hlas mu rozčilením přeskakoval. „Protože ti, co ctí ducha soutěže, dlouholetý tradice a přijeli ukázat, co s lukem umí, za to nesmí být znevýhodňováni, a ještě snášet posměšky, že neumí střílet. Nezapomeňte, že na jiný soutěže by nikoho takovýho ani nepřipustili. Proč my jsme tak tolerantní? Smyslem soutěže je střelba z luku a z ničeho jiného.“

Setkal se jen s lhostejnými pohledy rozhodčích.

„Dělejte si, co chcete, je mi to jedno,“ rezignoval a beze slova odešel.

„Budeme pokračovat?“ zeptala se Xantipa, když zmizel.

„Jasně, jak jsme to spočítali, tak to vyhlásíme, to je úplně v pohodě, snadno to obhájíme,“ uzavřel debatu Kolína.

Další ročník se už jmenoval „Korespondenční trampská lukostřelecká soutěž ve střelbě z čehokoliv“. Hood ji vyhlásil bezprostředně po skončení předešlého ročníku. Změna názvu soutěži určitě prospěla, složení účastníků vypadá zatím velmi slibně a rozmanitě. Posuďte sami, přihlášení jsou olympijský medailista ve střelbě z libovolné malorážky, odstřelovač útvaru URNA, který slíbil se na soutěž dostavit, a to ve stylově trampském úboru typu Hejkal, šest myslivců, dva pytláci, člen palestinské neziskové organizace v České republice s názvem Vše pro mír v Palestině s pancéřovkou RPG7, členové

historického klubu Jan Žižka s dobovou kopií houfnice z 15. století, jakýsi svalovec s kladkovým lukem a s dálkově ovládanými šípy, opatřenými výbušnými hlavicemi ekvivalentu 6 tun TNT, zástupci AČR s jedním Pandurem a jedním čerstvě obdrženým tankem Leopard 2.

Drobnou pihou na kráse tak zůstává pouze to, že se nepřihlásil nikdo z obvyklé trampské lukostřelecké komunity, a to navzdory těmto, dozajista rovnocenným podmínkám soutěže. Zdá se, že zkosnatělí trampští tradicionalisté hodlají tuto soutěž ignorovat. Podle vyjádření rozhodčích to ale zaručeně na její kvalitě neubere.

Zůstává ale otázkou, kdo se ujme pořadatelsví, protože Hooda od chvíle, kdy vyhlásil soutěž s novým názvem a pravidly, už nikdo neviděl.

2. místo Próza Oldpsavci

Jan Frána – Hafran